

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 424/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej sp. zn. 1 Tdo 21/2015 z 9. mája 2018 za účasti Krajského súdu v Žiline a Okresného súdu Čadca a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2018 mailom a 21. novembra 2018 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 21/2015 z 9. mája 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) za účasti

Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“).

Zo sťažnosti vyplýva:

„Bol som obvinený, obžalovaný a oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. d) Tr. por. pre údajný zločin psychického týrania a nebezpečného vyhrážania...“

Rozsudok prvostupňového súdu bol vydaný bez vykonania dokazovania a zákonného postupu súdu, teda preukázania, že sa skutok stal podľa § 285 písm. a) Tr. por., nakoľko sa v spise nenachádzajú žiadne dôkazy o tom, že sa skutok stal ako je to uvedené v obžalobe. Taktiež v konaní pred súdom sa nepreukázalo, že sa skutok stal, o čom svedčia i zvukové záznamy z pojednávanií.

Až po jednoznačnom preukázaní a relevantných dôkazov, mohol súd pristúpiť podľa § 285 písm. b) Tr. por, následne podľa §285 písm. c) Tr por atď, čo je zákonný postup, ktorý nedodržali ani Okresný súd, ani Krajský súd v Žiline a ani Najvyšší súd SR (dokonca Najvyšší súd SR hovorí niečo o krádeži).

To, že sa skutok nestal, je v spise podrobne popísané v mojich vyjadreniach a výpovediach, ako i v stanoviskách právneho zástupcu. V krátkosti ich zhrniem:

a) žiadnym spôsobom nebolo ani preukázané, že som s údajne poškodenou vôbec komunikoval a tým bolo nemožné ju psychicky týrať

b) tak, ako bolo popísané údajne bodnutie nožom sa ani nemohlo stať, teda tak v malej kuchyni uskočiť dozadu a pri tom do ničoho nenaraziť a neurobiť hluk, ktorý by museli počuť nielen deti, ale i okolití susedia

c) obvinenie a obžaloba vychádzali iba z toho, že znalec vydal nepravdivý znalecký posudok [REDAKOVANÉ] nakoľko mu polícia dala len podklady, ktoré si poškodená vymýšľala a pred žiadnym orgánom a súdom sa nepreukázali ako pravdivé.

d) ďalší dôkaz o nepravdivosti posudku [REDAKOVANÉ] je znalecký posudok [REDAKOVANÉ] ktorý bol vypracovaný cca 3 mesiace pred [REDAKOVANÉ] a žiadnym spôsobom znalkyňa nezistila, že by malo dôjsť k psychickému týraniu, skôr opak preukazuje jej sklony ku klamaniu

e) v neposlednom rade musím spomenúť motív poškodenej - zadarmo získať byt, kde ešte po 12 rokov nie je vyriešene bezpodielové vlastníctvo manželov sp. zn 7C31/2006

vedená na Okresnom súde v Čadci, a na základe vymysleného obvinenia bezproblémov dosiahla vylúčenie sťažovateľa z užívania bytu sp. zn. 10C109/2008 vedený na Okresnom súde v Čadci, a poukazovanie sťažovateľa na falšovanie policajného spisu a tým i súdneho spisu 1T114/2008 a neposkytnutie pomoci políciou pri bolesti v hrudi, čo by sa dalo kvalifikovať ako pokus o vraždu sťažovateľa.

Sťažovateľ vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces v tom, že sa súdy nezistili pravdu, aby mohli spravodlivo rozhodnúť, nepostupovali zákonne a tým porušili jeho právo na spravodlivý proces, ktoré mu garantujú nie len zákony Slovenskej republiky, ale aj medzinárodné dohovory, ktoré majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a ktorými je Slovenská republika viazaná.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 Tdo 21/2015 zo dňa 9. mája 2018, za účasti Krajského súdu v Žiline a Okresného súdu v Čadci, porušil právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a Článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 21/2015 zo dňa 9. mája 2018: sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie za porušenie Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd vo výške 20 000,- €, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť v lehote do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 3 T 82/2008-533 z 5. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa 208 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, pokus prečinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, lebo sťažovateľ nebol pre nepričetnosť trestne zodpovedný.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 97/2011 z 29. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

O dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu za účasti okresného súdu a krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že súdy nezistili pravdu, aby mohli rozhodnúť spravodlivo.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý mu umožňuje

odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o čom vedel, odvolanie podal a krajský súd o ňom svojím uznesením rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia okrem iného uviedol:

«Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade odôvodňujú postup podľa § 285 písm. d) Tr. por., pretože obžalovaný nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný, teda v čase spáchania súdených skutkov nebol schopný rozpoznať protiprávnosť súdených skutkov, ani ovládať svoje konanie. V dôsledku preukázateľnej absencie príčetnosti, ako jednej z podmienok trestnej zodpovednosti, bol naplnený oslobodzovací dôvod uvedený v ustanovení § 285 písm. d) Tr. por.

Záver o nepričetnosti obžalovaného sa opiera o výsledky znaleckého dokazovania - znalecký posudok o duševnom stave menovaného obžalovaného z 15.7.2011 vypracovaný znalcami z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria [REDAKOVANÉ] (26/2011) a [REDAKOVANÉ] (20/2011). Podľa záveru znalcov obžalovaný trpí pretrvávajúcou psychotickou poruchou s prevahou bludov, pričom ide o duševnú chorobu v pravom zmysle slova. Touto duševnou chorobou trpel aj v inkriminovanom čase spáchania skutkov. Okrem toho obžalovaný trpí aj chorobnou žiarlivosťou. V čase spáchania predmetných trestných činov, kladených mu obžalobou za vinu, obžalovaný nemohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a nemohol ani toto svoje konanie ovládať. Obžalovaný nie je schopný chápať zmysel inkriminovaného trestného konania. Vzhľadom k zistenej duševnej chorobe, v záujme ochrany spoločnosti i v záujme ochrany zdravia samotného obžalovaného, ktorého pobyt na slobode je z psychiatrického hľadiska nebezpečný, znalci odporučili uložiť obžalovanému ochrannú psychiatrickú liečbu ambulantnou formou.

Pokiaľ ide o zákonnosť tohto dôkazu - vyššie označeného znaleckého psychiatrického posudku, krajský súd poznamenáva, že tento dôkaz zodpovedá tak z hľadiska jeho zadováženia - získania, ako i z hľadiska jeho vykonania všetkým atribútom zákonnosti a procesnej použiteľnosti.

Aj vzhľadom na primárny odvolací dôvod a petit uvádzaný obžalovaným v odvolacom konaní krajský súd podotýka, že výsledky vykonaného dokazovania v prejednávacom prípade neposkytujú žiaden podklad pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a) Tr. por., t.j. pre vyslovenie záveru, že žalované skutky naplňajúce znaky konkrétnych trestných činov, pre ktoré je obžalovaný trestne stíhaný, sa nestali. Práve naopak, v danom prípade je dôkazná situácia dostatočná pre konštatovanie, že žalované skutky, ktoré sú vo výrokovvej časti konkretizovanými trestnými činmi, sa stali a spáchal ich obžalovaný. Obžalovaného zo spáchania skutkov v priebehu celého trestného konania usvedčovala poškodená [REDAKOVANÉ], u ktorej sa podľa znaleckého posudku č. 12/2007 z 25.7.2007 vypracovaného [REDAKOVANÉ] - znalcom z odboru psychológia, prejavuje tzv. syndróm týranej osoby, resp. u poškodenej boli následky psychického charakteru, ktoré mohli byť zapríčinené protiprávnym konaním obžalovaného opísaným v obžalobe. V podpornom vzťahu s výpoveďami svedkyne poškodenej, o vierohodnosti ktorej nemá ani krajský súd pochybnosti, je aj výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (syn obžalovaného a poškodenej), ktorý bol priamym svedkom viacerých fyzických atakov obžalovaného voči poškodenej a opísal aj protiprávne správanie sa obžalovaného, ktorého sa voči poškodenej obžalovaný dopúšťal (skutky 1/ a 3/). Nepriaznivú atmosféru spolužitia obžalovaného a poškodenej opísali aj ďalšie deti obžalovaného a poškodenej - svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Skutočnosť, že obžalovaný sa pokúsil poškodenej ublížiť na zdraví tým, že ju ohrozoval nožom (skutok 2/), potvrdili okrem vyššie menovaného nepriameho svedka aj ďalší nepriami svedkovia tohto incidentu - svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na ktorých poškodená v čase incidentu volala a ktorí potvrdili rozrušenosť poškodenej po skutku. Skutočnosť, že poškodená bola po tomto skutku vystrašená a vystresovaná, potvrdili aj príslušníci Policajného zboru SR a mestskej polície (privolaní poškodenu) - svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Krajský súd teda uzatvára, že v danom prípade súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvorí logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaných skutkov a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a oslobodzujúci výrok (podľa § 285 písm. d/ Tr. por.) v plnom súlade so všetkými v trestnom konaní produkovanými dôkazmi, ktorý záver nedokázu spochybníť ani skutočnosti uvádzané obžalovaným v jeho odvolaní, ku ktorému nadriadený súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho chaotickej a neprehľadnej koncepcie sa dá vyvodiť, že je založené na tých istých nesúrodých a ničím nepodložených tvrdeniach a invectivách nielen voči poškodenej a znalcom, pribratým do predmetného trestného konania, ale všeobecne aj voči orgánom činným v trestnom konaní a súdom - justícií, ktoré obžalovaný uvádzal v priebehu celého trestného konania a ktoré vo svojej podstate prispievajú k záveru o jeho nepriaznivom duševnom stave.

V súvislosti so zápisnicami o hlavnom pojednávaní, „pravdivosť“ ktorých obžalovaný vo svojom odvolaní namietal, krajský súd poznamenáva len to, že mu nie je zrejmé, čo znamená vyhotovenie zápisnice o hlavnom pojednávaní „v ručnom písme“, ako sa to uvádza v zápisniciach o hlavnom pojednávaní zo 16.11.2009, 25.1.2010 a 5.9.2011. Takýto spôsob vyhotovenia zápisnice ustanovenie § 58 ods. 3 Tr. por. nepozná. Inak však protokolovaniu podstatných častí výpovedí obžalovaného, poškodenej a svedkov urobených v konaní pred súdom nemožno nič vytknúť. Nesprávnosť, resp. nesúlad vyhotovenia zápisnice diktovaním samosudcu s tým, čo v konaní pred súdom zaznelo a je zaznamenané na CD nosiči, nebola po vyhotovení týchto zápisníc namietaná obžalovaným ani jeho obhajcom, ktorí boli na všetkých hlavných pojednávaniach prítomní. Tak obžalovaný ani jeho obhajca v základnom konaní nežiadali opravu ani doplnenie označených súdnych zápisníc (t.j. nevyužili postup podľa § 60 ods. 1 Tr. por.).»

Postup krajského súdu pri odôvodňovaní uznesenia vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom názorov všeobecných súdov. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba poukazuje na dôkazy, ktoré boli predmetom preskúmania okresným súdom a krajským súdom, a žiada, aby ústavný súd na tieto dôkazy pri rozhodovaní o jeho sťažnosti prihliadal. Sťažnosť sťažovateľa je tak iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu na nimi zistený a riadne odôvodnený skutkový stav. Sťažovateľ tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Sťažovateľ sa sťažnosťou, v ktorej iba poukazuje na dôkazy, ktoré majú podľa neho svedčať o jeho nevine, iba snaží spochybniť spôsob, akým boli vyhodnotené dôkazy všeobecnými súdmi, aký skutkový záver z nich všeobecné súdy vyvodili a ako ho právne posúdili. Ústavný súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S poukazom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv tým, že rovnako ako okresný a krajský súd ani najvyšší súd nezistil pravdu, aby rozhodol spravodlivo, ústavný súd odkazuje na nasledujúcu relevantnú časť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu:

„Z podstaty väčšiny dovolateľom tvrdených námietok k tomuto dovolaciemu dôvodu vyplýva, že smerujú proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, rozsahu a hodnoteniu vykonaného dokazovania, preskúmavanie ktorých je v zmysle uvedeného dovolacím súdom neprípustné. Obvineným napádaný skutkový stav veci, tak ako ho zistili a ustálili súdy nižšej inštalácie, namietané nespáchanie skutku a proklamovaná nevina obvineného sú však dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Dovolací súd je viazaný zistením skutkového stavu veci ako ho zistil a ustálil okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd. V súdenom prípade to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého dovolateľ spáchal skutok tak, ako je vyjadrené v rozsudku prvostupňového súdu. i keď bol spod obžaloby vzhľadom na zistenú nepríčetnosť v zmysle § 285 písm. d) Tr. por. oslobodený. Nie je preto dôvod na vyslovenie oslobodenia dovolateľa podľa § 285 písm. a) Tr. por. z dôvodu, že stíhané skutky neboli spáchané.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd je viazaný zisteným skutkovým stavom, a preto jeho úlohou v dovolacom konaní nemôže byť „zistovanie pravdy“ tak, ako si to nesprávne predstavuje sťažovateľ. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktorými by právny názor najvyššieho súdu uvedený v citovanej časti napadnutého uznesenia spochybnil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018